

CHUẨN-TƯỚNG HUỲNH THỐI TÂY

Một hôm, vào đầu tháng 3 năm 1975, tôi được Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia/Ngành Đặc-Biệt gọi vào mà không cho tôi biết trước lý-do hay mục-đích gì.

Cũng được xe-hơi dân-sự đón từ phi-trường, nhưng đến văn-phòng của Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương thì viên thi-u-tá bí-thư mời tôi qua gặp Trung-Tá Phạm Văn Ca, Giám-Đốc E2 (Nha Phấn-Tình-Báo/Nội-Chính), theo lệnh của Chuẩn-Tướng Huỳnh Thối Tây.

Tôi đã từng cùng Trung-Tá Ca đi tu-nghiep vớ “*Chợng Khuynh-Đo*” tại Úc-Đại-Lợi vào năm 1970 nên quen thân nhau.

Ca bảo tôi:

– Ông Tướng muốn biết trong thời-gian qua anh có làm gì sai trái hay không. Anh hãy ngói đây, viết bèn tự-thuật, kớ hớ những gì mà anh thấy là khuyế-t-điể-m, xong rồi hãy qua gặp ông.

*

Tôi ngói ôn lại mớ-y việc lớn/nhỏ mà tôi nghĩ là có thể đã làm Tướng Tây bết-bình vớ tôi...

Trung-Tá Nguyễn Mậu

Trong một buổi họp các cấp Trưởng E (Giám-Đốc Nha tại Trung-Ương và Nha tại các Vùng), Đại-Tá Huỳnh Thối Tây hỏi vớ “*Biệt-Đội Thiên Nga*” cùng các cơ-cấu không thấy có ghi trong Sổ-Lệnh tấ-chức của Ngành. Tôi trình-bày vớ “*Chiến-Dịch Đại Phong*” và “*Ký-Giớ Tự Do*”.

“*Chiến-Dịch Đại Phong*” là tên gọi của một phương-thức hoạt-động, theo đó thì nhân-viên Đặc-Cảnh sớ-dụng người chớ-điể-m, là cán-bộ/bộ-đội/cơ-sở Việt-Cộng bị bết mà tự-nguyện hợp-tác với ta, bằng cách ngụy-trang và tạo ngụy-tích cho đương-nhân không bị công-chúng, nhấ-t là đớ-i-phương, nhận ra.

“Ký-Giữ Tự Do” là một/vài viên-chức Đặc-Cảnh hoặc cộm-tình-viên của Ngành, có năng-khiếu viết báo, làm phóng-sự, được giao nhiệm-vụ bí-mật trà-trộn vào giới ký-giữ hiện đang ào-ạt săn tin giật gân, trong đó có nhiều phần-tử phần-chiến, thân-Cộng và cả là cộng-sản trá-hình. Ngành Đặc-Biệt can-thiệp với Bộ Thông-Tin, cấp “Thẻ Ký-Giữ” cho họ, để phòng có ai thọc-mọc thì đưa ra cho họ xem. “Tự Do” nghĩa là gửi bài đăng trên bất-cứ báo nào, không hẳn là cộng-tác-viên nhứt-định của một báo nào.

Tôi đã thật-tình và vô-tình nói rằng đó là những sáng-kiến của Trung-Tá [Nguyễn Mậu](#).

Đại-Tá Tây ném mạnh cây bút xuống bàn, dẫn giọng:

– Tôi là Huỳnh Thới Tây; làm việc với tôi thì hãy chớ biết có tôi; tôi không cần biết [Nguyễn Mậu](#) là ai.

Việc Thăng-Thuởng Nhân-Viên

Một lần khác, cũng họp tham-mưu như trên, bàn về vai trò của “Cán-Bộ Điếu-Khiến” (Case Officer: Điệp-Trưởng) trong các công-tác xâm-nhập (người của ta, do ta xây-dựng rồi cài vào hàng-ngũ địch) và nội-tuyển (người của địch, được ta móc-nối, sử-dụng làm tay-trong cho ta).

Đại-Tá Huỳnh Thới Tây ngẫm ý muốn nâng-đỡ giới này.

Tôi lấy tư-cách là người thực-sự đi sát và hiểu-biết nội-tình tại chỗ, trình-bày:

– Trước đây, *Người Bạn Đáng-Minh* đã nghĩ đến việc cấp một ngân-khoản phụ-trội hàng tháng cho tất cả viên-chức Ngành Đặc-Biệt, nhưng bên Cảnh-Sát Sĩc-Phục phản-đối, nên việc không thành. Theo tôi, đáng khuyến-khích nhứt là Cán-Bộ Điếu-Khiến, như đại-tá vừa nêu ra. Nhưng đa-số Cán-Bộ Điếu-Khiến thì là hạ-sĩ-quan.

“Nếu dùng sĩ-quan thì không những dè-dàng hơn trong việc tiếp-xúc và nhờ-vã sự giúp-đỡ của người khác, mà còn có nhiều uy-

tín và được tin-tưởng hơn đối với chính mật-viên của mình. Nhưng sĩ-quan Cảnh-Sát Đặc-Biệt thì đa-số đều mong được giữ chức-vụ chảnh-huy, mà khi đã là cấp chảnh-huy rồi thì họ lại mong được qua *Sóc-Phục*, hay nói đúng hơn là họ mong được hưởng những lợi-lộc như bên Sóc-Phục. Thí-dụ, ngay cả khi đã được cấp một chiếc xe *Jeep* rồi, mà xe lại có màu sơn và mang bảng số của xe thường-dân, thì họ vẫn thấy thua-kém xe *Jeep* sơn 2 màu lục+trắng của Cảnh-Sát (Sóc-Phục), vì bên Sóc-Phục vẫn được dân-chúng nể-sợ và dành cho nhiều ưu-tiên hơn.

“Còn muốn thăng-thuởng các hạ-sĩ-quan CBĐK hữu-công thì cách xứng-đáng nhất là thăng cấp cho họ; nhưng họ vẫn nằm ở dưới các Trưởng G (Phòng), Trưởng H (Ban), nên họ còn lâu mới được thăng lên sĩ-quan.”

Đại-Tá Tây dẫn mạnh cây bút xuống bàn, thốt lên một tiếng chửi thề, bỏ ra khỏi phòng.

Mọi người lặng im, lo sợ giùm tôi. Trung-Tá Nguyễn Văn Thuận, Trưởng D3 (Phụ-Tá Chuyên-Môn của Trưởng Ngành ĐB Trung-Ương) đưa tay ra dẫu cho tôi chú ý đến anh. Trước kia, anh cũng đi Úc cùng chuyồn với Ca và tôi.

Thuận nói:

– Mọi sự thăng/phạt-thăng ai, giáng ai-đều nằm trong tay của ông. Nếu anh xin ông ban ơn đặc-cách thăng cấp cho các phần-tử hữu-công, thì ông sẽ mát lòng hơn.

Hệ-Thống Liên-Lạc Cảnh-Sát Hình-Sự

Trong vụ phi-cơ “[Air Vietnam](#)” bị nổ lựu-đạn tại Phi-Trường Phú Bài, Huế, khi tôi biết được thính-phạm là Nguyễn Cửu Việt, tôi liền gọi điện cho Bộ Chảnh-Huy CSQG Quận liên-hệ tại Sài-Gòn, là nơi cư-ngụ của một người bạn của thính-phạm (mà theo tin-tức tôi nhớ từ hồi còn ở *Vùng II* thì Việt đã nhờ chính người bạn này tìm-kiếm cho y một quẻ lựu-đạn) yêu-cầu trong đó chắp-cung “người-bạn” y.

Đại-Tá Tây cho rằng tôi đã *vượt quy*, không trình lên ông là cấp trên, để ông ra lệnh cho các cấp dưới hữu-trách ở địa-phương khác thi-hành.

Theo tôi thì đây là th-tục hình-sự; tôi, với tư-cách *Hình-Cảnh-Lại* (danh-xưng mới, trước kia là *Tư-Pháp Cảnh-Lại*), Phụ-Tá Biện-Lý (Công-T-Viên) của *Tòa Án Sơ-Th*, tại Đà-Nẵng (tôi cũng là Phụ-Tá Chương-Lý của *Tòa Án Thượng-Th* Vùng I, tại Huế), tôi có thể phát lệnh truy-nã, trực-tiếp nhờ sự tiếp tay của các *Hình-Cảnh-Lại* khác (Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Khu, Tỉnh, Thị, Quận, v.v...) trên khắp nước, trong những vụ án cần được kh-n-cấp t+m+tra.

Huống chi *CSQG* của *Việt-Nam Cộng-Hòa* đã là Hội-Viên của *Cảnh-Sát Quốc-T* (*InterPol*).

[Hoa-Kỳ đã giúp *Việt-Nam Cộng-Hòa* tuyển-dụng viên-chức có bằng đại-học luật-khoa, nghiên-cứu về luật quốc-t, hướng-dẫn tham gia t-chức *Cảnh-Sát Quốc-T* [*InterPol*], thành-lập chi-nhánh Việt-Nam của *Cảnh-Sát Quốc-T*, đặt trụ-sở tại Tổng-Nha (nay là Bộ Tư-Lệnh) *Cảnh-Sát Quốc-Gia*.]

Trong một số trường-hợp kh-n-cấp các *Hình-Cảnh-Lại* còn có thể liên-lạc ph-i-hợp hoạt-động với nhau, không những vượt qu-n-hạt hành-chánh trong một nước, mà còn có thể vượt cả biên-giới quốc-gia.

Cấp-Hiệu CSQG cho Thám-Sát Đặc-Biệt

Vì đã huy-động *Thám-Sát Đặc-Biệt** đi hoạt-động chung với *Cảnh-Sát Dã-Chiến*, *Cảnh-Sát S-c-Phục*, và cả *Nghĩa-Quân*, *Địa-Phương-Quân*, nên tôi đề-nghị với Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chủ-Huy-Trưởng CSQG Khu I, và đã được ông chấp-thuận, cho một số cấp chủ-huy của *Thám-Sát Đặc-Biệt* tại Vùng I được mang cấp-hiệu CSQG, để có uy-tín đối với các đơn-vị bạn mỗi khi đi ph-i-hợp hành-quân.

Họ mặc s-c-phục *Cảnh-Sát Dã-Chiến*, đội mũ-nội bằng n màu lục của *Thám-Sát Tỉnh* (*PRU= Provincial Reconnaissance Unit*) cũ,

nhưng cấp chỉ-huy không mang dấu-hiệu gì để các cơ-quan đơn-vị bạn nhận biết rõ-ràng.

Nay thì tại Vùng I họ được mang thêm cấp-hiệu CSQG: Chỉ-Huy-Trưởng Liên-Đội Thám-Sát Đặc-Biệt Khu I mang cấp-hiệu thiêu-tá. Chỉ-Huy-Phó của đơn-vị này mang cấp-hiệu đại-úy. Các Chỉ-Huy-Trưởng của Đội Thám-Sát Đặc-Biệt thuộc các Tỉnh/Thị trong Vùng I cũng mang cấp-hiệu đại-úy.

Đại-Tá Huỳnh Thới Tây cho rằng tôi đã *lạm quyền*, vì Quy-Định của Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc là do đề-nghị của tôi.

Riêng về việc này thì tôi tự nhận là đã *xúi xu* để Đại-Tá Lộc chấp-thuận, vì nếu chờ-đợi Trung-Ương thì chắc khó có kết-quả, bởi lẽ *Thám-Sát Đặc-Biệt* chưa có quy-chế thực-thụ CSQG—không có cấp-bậc, chỉ có chức-vụ và còn hưởng lương theo mức cố-định từ thời còn ở dưới quyền của CIA. Về lại, việc mang cấp-hiệu này chỉ có giá-trị đối với 2 viên-chức tại cấp Vùng, và một viên-chức tại mỗi Tỉnh/Thị, và chỉ trong khi tham-gia hành-quân phối-hợp mà thôi.

[Hỏi tôi còn làm Trưởng Ngành Cảnh-Sát Đặc-Biệt *Vùng II*, tôi đã trình xin và được Tư-Lệnh Quân-Đoàn II/Vùng II Chi-Thuận chấp-thuận cho một trung-sĩ Cảnh-Sát Đặc-Biệt ở Tỉnh Bình-Thuận được mang cấp-bậc đại-úy QLVNCH để vào làm việc trong *Ban Liên-Hợp Quân-Sự 4-bên*. Nay làm Giám-Đốc Đặc-Cảnh Vùng I, tôi cũng đã xin và đã được Tư-Lệnh Quân-Đoàn I/Quân-Khu I chấp-thuận cho vài trung-sĩ Cảnh-Sát Đặc-Biệt của tôi ở Đà-Nẵng được mang cấp-bậc đại-úy QLVNCH để vào làm việc tại *Ban Liên-Hợp Quân-Sự 2-bên*.]

Một Khu K-59 Trước Được của VC

Trong một cuộc hành-quân, Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Quảng-Nam có tịch-thu được của Việt-Cộng một khu súng lục mới lạ, Địa-Phương chưa thấy lần nào.

Thieu-Tá Chánh-Sở Lâm Minh Sơn báo-cáo lên tôi, tôi báo-cáo lên Bộ Tư-Lệnh/Ngành Đặc-Biệt Trung-Ương.

(Lệnh trên ban xuông từ trước là trong trường-hợp tương-tự thì hãy chụp ảnh, mô-típ đặc-điểm hình dáng khuôn súng để xem nó thuộc loại nào.)

Sau đó, tôi nhận được lệnh nạp trình chi-ến-lợi-phim máy lên Trung-Ương.

Gặp lúc có một cuộc họp tại Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương, tôi được mời vào tham-gia.

Sau phần thuyết-trình tổng-quát của tôi, Chuẩn-Tướng Huỳnh Thới Tây hỏi tôi về khuôn súng trên.

Tôi có mang theo bản sao của tờ báo-cáo kèm theo hình-ảnh mô-típ của khuôn súng lục-giới rồi nhưng chắc chưa đến tay ông-nên tôi lấy ra đưa cho ông xem. Tướng Tây đọc báo-cáo và nhìn hình-ảnh, xong hỏi khuôn súng đâu rồi, hãy trao cho ông.

Tôi đâu có khuôn súng máy mà trao.

Số là Đặc-Cảnh và Cảnh đàng-thời cũng có báo-cáo kết-quả hành-quân lên Cảnh, nên viên Cảnh-Trưởng số-tại đòi xem khuôn súng ra sao. Thấy khuôn súng quý, vì mới bắt được lần đầu, viên đại-tá Cảnh-Trưởng bèn giữ lại, nói là mượn xem ít hôm. Liên đó, gặp dịp Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu ra thăm Quảng-Nam, viên Cảnh-Trưởng số-tại đưa khuôn súng máy ra khoe; và thấy Tổng-Thống thích nó nên viên Cảnh-Trưởng tặng luôn.

Thường thì chúng tôi báo-cáo tóm-tắt sự-việc ngắn gọn ra phần trước, còn các chi-tiết phụ-thuộc thì ghi ra phần sau, với các tài-liệu liên-hệ kèm theo.

Do đó, tôi đáp (như có ghi phần sau báo-cáo):

– Trình thi-qu-ướng, Tổng-Thống đã lấy khuôn súng máy rồi.

Nhưng Chuẩn-Tướng Tây chưa đọc phần sau của bản báo-cáo, không hỏi chi-tiết làm cách thế nào mà khuôn súng máy lại đến tay Tổng-Thống; ông nghĩ là tôi đã “qua-mặt” ông, tự ý vượt cấp *tâng công* trực-tiếp với vị Nguyên-Thủ Quốc-Gia.

Ông tức, gằn giọng:

– À, anh đã mua “kim điếm” trực-tiếp với Tòng-Thòng thì từ nay trỏ đi có gì anh cứ lên thòng Tòng-Thòng, đừng cón thàng này nữa nghe!

Vài Ngoại-Lệ

Tôi nghĩ cũng cón báo-cáo cón những việc-làm ra ngoài nguyên-tắc, phón thì đở tở là mình thành-thật, phón thì đở phòng Cốp Trên đã biỏt cón rỏi (?).

1. *Đời công:* Tôi đã tự-ý thành-lập một “Phòng Tình-Hình” (không có trong sơ-đỏ tở-chức chính-thức cón Ngành), đở nhân-viên thay phiên nhau cùng làm việc 24 giờ/7 ngày với tôi, bở cón nhân-viên trực máy tại các Tởnh/Thị cũng cùng ở trong tình-trạng sỏn-sàng làm việc bở-t-cứ lúc nào liên-tục suốt ngày+đêm như tôi.

2. *Đời tư:* Có lỏn một viên Thanh-Tra Trung-Uơng ngỏ ý mua xem sinh-hoạt ban đêm tại Đà-Nỏng. Trong thời-gian đó, Trung-Tướng [Ngô Quang Trửởng](#) cỏm các sĩ-quan quân-nhân không được đởn khiêu-vũ tại các vũ-trường, nên các Tởnh/Thị-Trửởng cỏm chung mọi người, mặc dù các chỏ tiệm-nhỏy đã được chính-quyỏn cỏp cho giỏy phép hành-nghỏ. Tôi đã đưa viên Thanh-Traỏy vào một phòng trà+ca+vũ+nhạc; gặp lúc không có nhân-viên Cỏnh-Sát Sỏc-Phục, các cô vũ-nữ đã ào ra sỏn, ông cũng ôm eo một cô lỏ-lướt như ai.

*

Tôi nhờ đở-tự-viên tại văn-phòng E2 đánh máy, xong ký tên, đưa bỏn *Tự Thuật*ỏy cho Trung-Tá Phạm Văn Ca. Anh mang ngay vào trình cho Chuỏn-Tướng Huỳnh Thới Tây.

Lát sau, Ca trỏ lại, nói rằng Ông Tướng đang bận, bỏo tôi tiỏp-tục tường-trình các hoạt-động tại các Tởnh/Thị thuộc Miỏn Trung.

*

Công-việc của tôi không phải chỉ là gởi+nhận công-văn & công-điện và đi thanh-tra, bình-thường như một số cấp chức-huy trung-gian khác, nhất là cấp Vùng.

Tôi đã tích-cực thực-hiện công-tác *an-ninh* & *phản-gián* của chính cấp Vùng. Có như thế mới xứng-đáng với sự hiện-diện và hiện-hữu của một cơ-quan cấp Vùng.

Đồng-thời tôi cũng hòa-nhập hoạt-động với các địa-phương, góp phần cụ-thể cùng họ vượt khó, tiến nhanh.

Tôi chỉ ghi lại một số sự-việc thí-dụ mà thôi. Tính từ Quảng-Trị vào đến Quảng-Ngãi. [Đã viết trong cuốn hồi-ký "[Cảnh-Sát-Hóa](#)" (trang 137-240) nên không nhắc lại ở đây.]

Tôi đưa bạn theo nhờ đồng-tự-viên đánh máy giùm, xong nghĩ là mình cũng nên ghi ra những gì mà các thuộc-viên có thể hiểu lắm, dần dần bắt-măn, xuyên-tạc gì chăng.

Đại-Úy Cao Viết Song của Tỉnh Quảng-Tín

Không hiểu vì sao mà Đại-Úy (sau này là Thiệu-Tá) Lâm Minh Sơn, Chánh Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Quảng-Nam, và Đại-Úy Cao Viết Song, Chánh Sở Đặc-Cảnh Tỉnh Quảng-Tín, được Bộ Tư-Lệnh CSQG chuyển-chuyển vào Sài-Gòn; xong rồi Sơn được trở lại với trách-vụ cũ, còn Song thì không.

Nhân dịp vào Bộ Tư-Lệnh, tôi hẹn với Song hãy đến gặp tôi, để tôi dẫn vào trình-diện và xin với Đại-Tá Huỳnh Thới Tây, Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương, cho anh trở lại nhiệm-số cũ.

Nhưng Song không đến.

Tôi chỉ có thể nhân lúc báo-cáo thành-quả công-tác mà xin cho Song.

Tôi vào gặp Đại-Tá Tây—như một di-nhiên xuất-hiện trên sân-khấu vào một lúc nào đó nhất-định trong một vở tuồng—chứ đã ra khỏi phòng-giấy của ông rồi, đã đóng xong vai tuồng của tôi rồi, thì di-nhiên-tôi không thể tự-dưng vào lại sân-khấu.

Tôi không th^h nào tr^l lại, vào gặp b^ht-thường mà xin cho Song, b^hi lẽ Trư^{ng} Ngành Đặc-C^hnh Trung-Ương bận r^ht nhi^u việc—có l^hn tôi th^hy bu^hi chi^u ông v^hn ^l lại làm việc cho đ^hn t^hi đêm—v^h mu^hn vào gặp thì ph^hi trình xin phép trước—mà tôi thì không ph^hi là một người thân-cận c^ha ông. Th^h thôi.

Đại-Úy Nguyễn Văn Tuyên c^ha E Khu I

Vì Đại-Úy X, Chánh S^h Nghiên+K^h tại E6 (Ngành Đặc-Biệt Khu I) c^ha tôi, được Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Ch^h-Huy-Trư^{ng} CSQG Khu I, c^h đi làm CHT/CSQG một Quận trong Vùng, tôi chọn một trong các đại-úy gi^hng-viên tại F4 (Trung-Tâm Hu^hn-Luyện Tình-Báo Cẩn-B^hn Khu I), là các sĩ-quan chưa giữ chức-vụ ch^h-huy, lên thay.

Tôi không quen bi^ht ai, mà ch^h xét qua h^h-sơ cũng như nhận-xét c^ha c^hp ch^h-huy trực-ti^p là Trư^{ng} F4, th^hy họ đ^hu t^ht như nhau, nên tôi chọn Đại-Úy Nguyễn Văn Tuyên. Tuyên là người có nét chữ vi^ht tay khá đẹp, vi^ht nhanh như t^hc-ký (phòng khi tôi c^hn đọc g^hp cho anh vi^ht một văn-b^hn gì), và là tín-đ^h Đạo Ki-Tô (đ^h chứng-t^h là mình không kỳ-thị ai—Ngay chính một viên vệ-sĩ và hai viên tài-x^h c^ha tôi, tôi cũng chọn người theo Đạo Kitô).

Nhân dịp cu^hi năm, có đợt thăng-thư^{ng} chung cho mọi người, tôi đ^h-nghị cho anh lên thi^u-tá.

Tôi đích-thân th^ho một *Phi^hu Trình* đặc-biệt, b^ho Tuyên cho đánh máy ngay, ghi s^h, đóng d^hu, r^hi trao tận tay cho tôi ký, đ^h sáng hôm sau tôi mang vào Sài-Gòn, định sẽ nhân lúc tường-trình công-việc với Đại-Tá Huỳnh Thới Tây thì trao cho ông mà xin cho Tuyên.

R^hi tôi lo làm h^h-sơ thuy^ht-trình đ^hn khuya, sáng lại là lên phi-cơ, vào gặp Trư^{ng} Ngành Đặc-C^hnh Trung-Ương.

Khi tôi đã làm xong việc tại Bộ Tư-Lệnh/Ngành Đặc-Biệt, nhân-viên biệt-phái ti^p-phát văn-thư tại Sài-Gòn mới tìm đ^hn nơi tôi tạm-trú ^l Sài-Gòn mà trao *Phi^hu Trình* nói trên.

Cũng như trường-hợp của Cao Việt Song, tôi không thể nào vào lại, xin riêng cho Nguyễn Văn Tuyên. Hết-sơ (bình-thường) đề nghị thăng cấp cho anh, nằm chung danh-sách với các ứng-viên khác, đã không qua đợt hội-đồng tuyển-lựa bình-thường tại Nha Viên-Chức/Tiếp-Trợ, vì không có kèm *Phiếu Trình* đặc-biệt của tôi-đáng lẽ, nếu có, thì có bút-phê chấp-thuận đặc-biệt của Trưởng Ngành rồi.

Một Đại-Úy Muốn Có Chức-Vụ Chết-Huy

Có một đại-úy, tôi không nhớ tên, trong số các giãng-viên tại F4, có vợ là người quen thân với vợ của Đại-Tá Chết-Huy-Trưởng CSQG Khu I, đã nhờ bà này xin cho chúng mình được giữ chức-vụ chết-huy.

Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc nói ý với tôi.

Tôi hứa là sẽ thu-xếp giùm.

Nhưng đi với Ngành Đặc-Cảnh thì việc đề-cấp trách-vụ có phần khó-khăn hơn bên Sĩc-Phục.

Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia, hồi đó, có sự thi-đua hoàn-tốt bổ-nhiệm, ấn-định chức-vụ, giữa các Khố, Nha, Sĩ, Phòng; từ Trung-Ương xuống các địa-phương.

Trưởng Ngành Đặc-Biệt tại Bộ Tư-Lệnh không muốn bị chê là mình làm chậm, hoặc không chính-xác—nếu cứ thường-xuyên thay-đổi phương-vị người này, kia, nếu không có gì khấn-thiết—tức là xáo-trộn hệ-thống quản-trị, thống-kê, kế-toán—vì mỗi chức-vụ (có hưởng phụ-cấp) đều cần được hợp-thức-hóa bằng một Nghị-Định của Bộ/Trung-Ương.

Rất tiếc là mãi rất lâu tôi vẫn chưa thể đề-cấp anh được vào một vị-trí chết-huy nào, vì chưa có chổ nào khuyến-điều này hẳn là không làm vừa lòng bà vợ, và ngay cả cấp chết-huy trực-tiếp hàng ngang của tôi tại Vùng này...

Vì mọi người rất sợ Thiệu-Tướng Nguyễn Khắc Bình, không dám trình ông nhiều hơn những gì ông đã chỉ-dẫn, nên Chuẩn-Tướng Huỳnh Thới Tây cũng theo cách đó, ít ai dám hỏi nhiều hơn những gì ông đã nói ra.

Tôi nhớ có lần Đại-Tá Tây ra lệnh cho Cảnh-Sát Đặc-Biệt toàn-quốc báo-cáo về vấn đề “*giành lần đất-đai*”. Các nơi đua nhau thu-thập tài-liệu về chuyện chôn đất tranh-tụng nhau về bất-động-sản, công-thả, tư-điển. Tôi hỏi Nha Tình-Báo (E1) là nơi phát ra lệnh này, thì trung-tá Giám-Đốc Nha này cũng chỉ nhắc lại lệnh của Công Trên như thế mà thôi.

Riêng tôi tự nghĩ chôn-quyển đất-đai là một hộ-sự, không thuộc Cảnh-Sát Quốc-Gia—coi về hình-sự—huống gì Ngành Đặc-Biệt là cơ-quan chính-sự. Chôn-chôn là việc Việt-Cộng nhân dịp ngưng bắn theo *Hiệp-Định Paris* mà lần chiếm lãnh-thổ ở vùng xôi-đậu, nên đã báo riêng các Tỉnh/Thị tại Vùng I tường-trình thêm về vụ này. Quên-nhien, trong buổi họp tại Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương mà Đại-Tá Tây cho mời cả các Phụ-Tá Đặc-Biệt cấp Tỉnh/Thị tại *Khu I* vào dự, tất cả các Chánh Sở Đặc-Cảnh liên-hệ đều thuyết-trình giống như tài-liệu cấp Vùng của tôi; lúc đó mới biết là đúng nhu-cầu của ông.

Do đó, tôi không biết—vì hân Trung-Tá Phạm Văn Ca cũng không hỏi nên không biết—thực-sự Chuẩn-Tướng Tây muốn tôi trình-bày những gì.

*

Cuối cùng tôi được mời vào gặp Chuẩn-Tướng Huỳnh Thới Tây.

Ông cười hỏi tôi:

— Anh ngạc-nhiên lắm hả?

Tôi chưa biết phải nói gì thì Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương đã nói ngay:

— Chính tôi mới là người ngạc-nhiên, về anh.

“*Vùng I*: Chánh Sĩ An-Ninh Quân-Đội đ̣-cao anh; Tham-Mưu-Trựng Quân-Đoàn & Quân-Khu khen-ngợi anh; Trung-Tướng Tư-Lệnh Ngô Quang Trựng ban-thựng *Anh-Dũng Bội-Tinh* cho anh 3 ḷn, 2 với ngôi sao bạc, 1 với ngôi sao vàng. Cộng chung, tại *Vùng I*, cũng như tại *Vùng II*, ngoại-trừ các sĩ-quan quân-đội biệt-phái qua, thì anh là sĩ-quan C̣nh-Sát có nhiều huy-chương nḥt, c̣ các loại c̣a các quân-cḥng bên quân-sự ḷn các loại c̣a các Bộ bên dân-chính, và các loại huy-chương c̣a C̣nh-Sát Qục-Gia.

“*Trung-Uơng*: tôi ḥi các phụ-tá c̣a tôi, Giám-Đ̣c các Nha, thì không ai chê-trách gì anh, mà họ còn ṭ ra quý-ṃn anh.

“Tôi đã phái Trung-Tá Phạm Trọng Tú, Thanh-Tra-Trựng, ra tận nơi dò xét ṿ anh, nhưng không tìm tḥy địu gì sai trái, cḥ toàn ưu-địm mà thôi...”

Ông cười, khịn tôi-từ cḥ thoát đ̣u lo-ngại, tịp đ̣n ngạc-nhiên, ṛi là vui-mừng-cũng cười theo ông.

Ṛi ông đứng dậy, khịn tôi cũng đứng dậy theo.

Ông ḳt-luận:

– Tôi cḥ trực-tịp tṛc-nghiệm, đ̣ anh tự mình nói ra, rằng mình đã có làm gì bậy-bạ hay không. Mà không thì là ṭt ṛi. Thịu-Tướng Tư-Lệnh cũng có đường dây kịm-soát riêng, và cũng nhận tḥy là anh có tài, có công, có tư-cách, đáng được tựng-thựng. Thịu-Tướng đã ra lệnh thăng c̣p cho anh vào “*Ngày C̣nh-Lực*” 1-6-1975* này. Bộ Tư-Lệnh đã dự-trù sẽ ḅ-nhiệm anh vào một chức-vụ nào đó, quan-trọng và xứng-đáng hơn cương-vị hiện-thời.

“Thôi, chúc mừng anh. Tịp-tục c̣ g̣ng.

“Và vui-ṿ ghé Nha-Trang thăm gia-đình nha!”

*Ngày ṇy chưa đ̣n thì Việt-Nam Cộng-Hòa đã tiêu-vong.

LÊ XUÂN NHUẬN

Ghi chú:

Cựu Chuẩn-Tướng Huỳnh Thới Tây, Trưởng Ngành Đặc-Biệt toàn-quốc (mà tôi gọi là Tư-Lệnh Đặc-Cảnh Trung-Uơng), sau ngày mất nước, đau nãi đau chung, đã lặng-lẽ ẩn mình trong bóng tối, không xuất-hiện nơi công-cộng, không tuyên-bố, phát-biểu điếu gì.

Ông mất tại Westminster, CA, USA, ngày 12-9-2010, hưởng-thọ 78 tuổi.

GHI THÊM:

Lê Xuân Nhuận là người đầu tiên được Cáp Trên cho riêng tín-mặt (trao tay mỗi tháng \$20,000.00), để tùy ý thuê nhà mà ở, khi chuyển-chuyển ra Vùng I, suốt một-năm-rưỡi sau cùng của mình tại Quân-Khu I mà cũng là một-năm-rưỡi sau cùng của VNCH tại vùng địa-đầu này.

[Biến-Loạn Miền Trung](#)